

Crec que s'està equivocant vosté de govern a qui fer-li oposició, si realment això pensa, perquè deuria parlar amb els centres educatius i saber i conèixer que anem ja a designar no només més professorat, sinó que ja s'han reduït les hores, per exemple, d'aquells que treballaran per àmbits; s'han reduït les hores, també, s'ha arribat a un acord perquè totes i tots puguen treballar amb millors condicions laborals.

De fet, crec que, continue diguent-li, s'ha equivocat de parlament, perquè este és l'únic parlament, este és l'únic govern que ha arribat a un acord amb els sindicats de l'educació pública de cara a l'inici de curs, l'únic govern que arriba a acords, amb diàleg, que reduïx les ràtios, que augmenta el professorat i que segueix el criteri sanitari per damunt de tot. Perquè, sap què passa? Que, evidentment, la pandèmia encara està ahí i, per tant, ens hem de protegir, posant, primer que res, el criteri sanitari i, després del criteri sanitari, fer totes les mesures organitzatives, com les que estem fent, acordant-les amb la comunitat educativa, cosa que no ha passat a altre govern de les comunitats autònomes i donant suport als nostre xiquets i xiquetes.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president de les Corts Valencianes:

Moltes gràcies, conseller.

Té la paraula la il·lustre diputada Mercedes Ventura.

Quan vosté vullga.

La senyora Ventura Campos:

Gracias, presidente.

Señor presidente, la comunidad educativa ya lleva meses con inseguridad e incertidumbre por no saber qué va a pasar en el próximo curso académico, cómo serán los protocolos de entrada, qué niños formarán parte de los grupos burbuja y qué niños irán al aula con alumnos más mayores, por no disponer de más profesores. Yo creo que usted se ha equivocado en la noticia.

Por otro lado, qué apoyo tendrán los alumnos con necesidades educativas especiales, cómo serán los turnos del comedor y qué recursos van a disponer para tener más monitores.

En las últimas semanas, la incertidumbre no ha hecho más que crecer porque las noticias de la *conselleria* venían en forma de preguntas frecuentes que iban cambiando por días. Con preguntas frecuentes han tenido que planificar el curso académico, con la inseguridad que ello compone. Y decirle que ayer, por fin, a finales de julio, se publica la orden de instrucciones, solo para infantil y primaria, pero otra vez, a las pocas horas, vuelven a hacer una corrección de errores.

Ustedes, sinceramente, no son serios y son el gobierno de la improvisación continua. Y, mientras, la principal pregunta de los centros no se resuelve.

Por eso, me gustaría preguntarle si va a realizar alguna modificación presupuestaria para dotar de esos recursos que usted dice, ¿no?, en los centros educativos: ampliar las plantillas docentes y especialistas para atender al alumnado. ¿De dónde va a sacar usted el dinero? ¿Dónde va a hacer la modificación? ¿De dónde va a recortar?

Muchas gracias. *(Aplaudiments)*

El senyor president de les Corts Valencianes:

Moltes gràcies, senyoria.

Li contestarà l'honorable conseller.

Quan vosté vullga, senyor Marzá.

El senyor conseller d'Educació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyor president.

Continuem amb la mateixa pregunta que m'ha fet abans el seu company. Ja li he respost al seu company, però li puc tornar a respondre.

Hem convocat, per a este mateix dilluns, el Fòrum Educatiu Valencià per a concretar el treball que han estat realitzant tots i cadascun dels centres educatius valencians sostinguts amb fons públics per a determinar quines necessitats de plantilla tenen, quines necessitats de reorganització necessiten, quina inversió extraordinària tenen. I el mateix dilluns els comunicarem que això que han demanat cadascun dels centres educatius, que allò que és necessari per a atendre aquesta situació totalment excepcional i que requereix de més professorat, de major inversió en tots i cadascun dels centres educatius, que requereix d'una adaptació sense precedents en l'organització escolar, estarà i no només estarà, sinó que, a més a més, servirà d'exemple, com així ho estan fent les organitzacions sindicals i ho està dient també la patronal de la concertada, a la resta de comunitats que eixe treball no l'han fet.

I mire, ho dic i ho dic amb tota la tranquil·litat del món. Tindrem mesos molt difícils, però els xiquetes i les xiquetes mai estaran desatesos per una comunitat educativa que ha demostrat que sap treballar unida, que sap treballar dialogant i que sap arribar a acords, com els de l'inici de curs.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president de les Corts Valencianes:

Moltes gràcies.

Senyories, continuem amb la sessió de control. Ara donem pas a la pregunta que, en nom del Grup Parlamentari Compromís, realitza el síndic del grup, l'il·lustre diputat Fran Ferri.

Quan vosté vullga, senyoria.

El senyor Ferri Fayos:

Moltes gràcies, senyor president.

En primer lloc, voldria mostra la solidaritat del meu grup amb el Casal Popular de Castelló, que fa uns dies va patir un atac terrorista de l'extrema dreta. (*Aplaudiments*) I, enfront de l'odi, cap pas enrere.

Senyor president, hui, des de Compromís, volem conèixer quin és el full de ruta del Consell per a lluitar contra el frau fiscal i els grans defraudadors, garantint així els ingressos per a finançar els serveis públics, com ara la sanitat, l'educació o les polítiques socials.

I, realment, m'alegra fer-li esta pregunta hui, perquè fa dos dies, precisament en este parlament, vam viure un episodi lamentable. Parlàvem d'investigar la presumpta trama de corrupció del rei emèrit i els portaveus de les tres dretes van respondre llançant vivas, que no eren més que vivas al frau fiscal. Van llançar vivas a qui, presumptament, cobra comissions il·legals de dictadures fonamentalistes. Van llançar vives a qui guarda els seus diners en paradisos fiscals per a no pagar impostos. Van llançar vivas a qui entrava milers de bitllets a través de les nostres fronteres sense declarar-los a hisenda.

I, clar, la pregunta és: quin missatge estan llançant a la ciutadania, emparant i celebrant el frau fiscal? Quin missatge estan llançant al ciutadà que s'alça tots els matins per a obrir la seua persiana, la persiana del seu negoci, i que paga religiosament els seus impostos? No diuen visca al xicotet autònom, diuen visca al gran defraudador.

Quin missatge estan llançant al treballador que aporta, en totes les seues nòmines, la seua contribució o que té els seus xicotets estalvis en la nostra terra? No diuen visca el treballador en nòmina, diuen visca els descomptes a Suïssa.

Hui hem escoltat ací dir «viva los MIR», però això és incompatible amb dir viva al gran frau fiscal. Nosaltres el que hem de fer és dialogar i explorar totes les nostres competències autonòmiques per a arribar al màxim que els podem donar.

També és cert que eixa actitud no ens hauria d'estranyar, venint del partit de Bàrcenas o dels qui veuen normal que el seu líder visca en un apartament pagat per un gran empresari, com feia Albert Rivera, o dels ultres que deien que venien a acabar amb els xiringuitos i resulta que són els amos dels xiringuitos i de l'or persa.

Senyor president, em preguntava en estes hores si érem conscients del que fèiem. I crec que sí. No només és que pensen que hi ha persones que estan per damunt de la llei, és que realment no creuen necessari un sistema tributari fort perquè creuen que no necessiten la solidaritat. Creuen en un món on, si cadascú anara a la seua, ells ixirien guanyant. Per això no creuen en la solidaritat, per això no creuen en què ha de pagar més qui més té.

Perquè, clar, des d'un xalet en Eivissa o des d'una finca en Torrelodones és molt fàcil llançar vivas al frau fiscal. Però no ho és tant quan estàs a la cua de l'atur, quan has de demanar una beca, quan cobres la pensió mínima.

Però també ens enganyem amb això, perquè la justícia fiscal i la lluita contra el frau ha de ser una prioritat de tots, perquè els recursos públics no només paguen la sanitat, l'educació i la resta de polítiques socials. Els recursos públics són els que permeten que quan venen moments difícils, com l'actual, puguem ajudar a treballadors i empreses, permeten construir les infraestructures que després utilitzen per a exportar o que permeten accedir a innovació a xicotetes i mitjanes empreses.

La inversió pública, també, és la que ens permet que existisquen avanços tecnològics. Sense inversió pública, per exemple, no s'haguera descobert el GPS, internet, els mòbils que avui en dia disfrutem. I els que defensem el paper proactiu de l'estat i del sector públic –un sector públic potent– hem de ser honestos, hem de dir d'on volem traure eixos recursos.

I nosaltres reivindicuem tres vies. Una –que hui s'ha dit que és una obsessió ideològica– que és un finançament just i que ens paguen tot el que ens deuen. La segona, un pla de justícia fiscal, incentivant als sectors que necessiten suport i compensant a una fiscalitat verda i a les grans fortunes. I la tercera, però no menys important, la lluita contra el frau fiscal.

No és casualitat, senyor president, que Espanya siga líder en frau fiscal perquè també som líders en no tindre suficient nombre d'inspectors, de fet estem a la cua. A qui s'intenta protegir quan no hi ha inspectors? Els tècnics d'hisenda ho tenen clar, el 80 % del frau fiscal ve de multinacionals i de grans fortunes, eixos són els grans beneficiaris de la falta d'inspectors: L'Espanya de la copa i puro, del *palco* del Bernabeu, que *enxufa* a exministres de tots els colors en els seus consells d'administració.

Senyor president, parlem de 300.000 milions d'euros ocults, el doble del que va aconseguir Espanya amb eixe gran acord que s'ha arribat a Europa. Per això, la lluita contra el frau ha de ser una prioritat total. Perquè per a dir que visca la sanitat pública, per a dir que visca l'estat del benestar, també hem de dir que visquen els que paguen impostos i no defrauden a hisenda.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president de les Corts Valencianes:

Moltes gràcies, senyoria.

Una vegada formulada la pregunta per part del síndic del Grup Parlamentari Compromís passarem a escoltar la resposta del president del Consell, al qual li done en este moment la paraula.

President, té vosté la paraula per a contestar al síndic del Grup Parlamentari Compromís.

El senyor president del Consell:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyor Ferri.

Efectivament, la pandèmia ens ha demostrat que l'individualisme radical no porta més que misèria, ningú pot

caminar sol. S'ha demostrat. Fins i tot aquells que tenen més saben... (veus)

El senyor president de les Corts Valencianes:

Senyories, per favor, demane silenci.

El senyor president del Consell:

...fins i tot aquells que tenen més saben que sols no ixen d'esta. Per què? Perquè és necessària eixa acció col·laborativa que és una societat moderna, avançada. Que és allò que perseguim també nosaltres: que tinga un estat social potent; que tinga un estat del benestar que done resposta a la superació de les desigualtats, que done resposta també a les discriminacions de tot tipus.

Per tant, eixa és una qüestió que cal abordar a mitja mirada –el que vosté està plantejant ara–. Efectivament, el que no existix és la màgia fiscal, és a dir, jo vull tot i no vull que pague ningú. Això no existix. I totes les teories neoliberals, la Escuela de Chicago i tot això ja ha fracassat d'una manera estrepitosa, estrepitosa.

I el paper de l'estat és un paper fonamental. Jo crec que és absolutament incompatible en una societat moderna l'estatisme, incompatible, però també és incompatible no tindre en compte el paper de l'estat. De fet –no sé– les economies que teòricament presumixen més habitualment del neoliberalisme són les que al final l'estat té un paper predominant.

Ara bé, el té, a més, per a defensar uns interessos generals, no; el té per a defensar uns interessos molt, molt, d'ells. Això està passant en estos moments, per exemple, a més, en relacions amb els altres països el que està fent Estats Units que és magnífic: *Somos superliberales* però no volem que entren productes que ens puguen, en un moment determinat, afectar a nosaltres. És que eixes no són les regles del joc, no?

Per tant, és obvi, han de pagar més aquells que més tenen. Efectivament, és el que diu la Constitució, és la fiscalitat progressiva però que hem de fer-la realitat. Hi ha grans forats en eixa qüestió, hi ha forats enormes. Entre altres, un que vol resoldre ara Europa –i que esperem que puga resoldre– que les grans multinacionals americanes no paguen impostos a Europa, no és normal.

I no és normal que dins d'Europa existisquen paradisos fiscals i alguns d'ells que ens vulgen donar lliçons, com el cas d'Holanda, que en moments determinats encara s'atreixen a donar lliçons de rigor fiscal quan ells, en els seus ports, entren productes sense les condicions que Europa exigix.

Per tant, jo crec que el plantejament que vosté fa en la seua intervenció és correcte. Crec que nosaltres hem de ser honestos i hem de dir d'on anem a traure els recursos per enfortir l'estat del benestar. Necessitem recursos i ara, a més a més, anem a tindre una situació molt complexa i és que en el conjunt d'Espanya anem a tindre una recaptació al voltant

de 50.000 milions d'euros menys –segons estimacions del Banc d'Espanya– i anem a tindre una despesa de 60.000 milions més. Això produïx un forat enorme i per això ha estat fonamental..., (veus) per això ha estat fonamental el procés de la Unió Europea que finalment ha acabat amb èxit.

Però això no és una solució definitiva, tots ho sabem. El que necessitem ara és l'accelerador d'eixes ajudes per tal de fer possible el creixement econòmic. Un creixement que ha de ser diferent, que ha de ser sostenible, que ha de ser un creixement, també, que aporte un plus d'esforç de tots nosaltres.

Però, nosaltres, mentrestant, estem treballant, estem fent allò que ens pertoca per lluitar, precisament, contra això que vosté anomenava que és un gran càncer que és el frau fiscal i la falta d'equitat en la distribució dels recursos.

Crec que és fonamental i tant de bo en Espanya s'aborde una qüestió que és bàsica que és una reactualització de tot el que és la fiscalitat. Quan estem parlant també del finançament autonòmic –jo ho he dit en les conferències de presidents– és que hi ha que vore de quina manera s'aporte una nova visió de la fiscalitat. I no pot passar que hi hage *dumping* fiscal i que s'aplaudisques, és que no és possible.

Per això, amb eixos 16.000 milions del fons no retornable, el que s'ha aconseguit, que és molt positiu, és que el tram que afecte al que és el forat fiscal atengue també la realitat d'aquelles comunitats autònomes que tenen una fiscalitat regressiva. I eixe és un element que hem d'insistir molt.

Mentrestant, ja li dic, que en el que..., des de la Comunitat Valenciana s'està posant la lluita contra el frau com una qüestió fonamental. Saben que hem recuperat, només en el 2019, hi ha 101 milions d'euros d'alguns dels impostos que tenim cedits. Per raons de temps no puc fer-li esment de tot el que s'ha fet però, en qualsevol cas, coincidisc amb vosté que per a una societat més justa i millor hem de ser capaços de que paguen impostos aquells que més recursos tenen.

Gràcies. (Aplaudiments)

El senyor president de les Corts Valencianes:

Moltes gràcies.

Continuarem amb la sessió de control. Ara amb la pregunta que en nom del Grup Parlamentari Vox Comunidad Valenciana formularà la seua síndica la il·lustre diputada Ana Vega.

I li done la paraula perquè puga formular la pregunta. Quan vosté vullga, senyoria.

La senyora Vega Campos:

Buenos días, señor presidente, gracias.

¿A qué da más importancia el gobierno del Botánico, a los intereses de partido o a la legalidad y al estado de derecho